

**ORDEN
RETTFERD
FRED**

April 1978
Nr. 4 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,-

SKAL VI GJØRES TIL ET HISTORIELØST FOLK

Elevenes tilbud i historie er nå så dårlig at man kan slå fast at situasjonen er uholdbar.

Det er Norsk Lektorlag som sier dette i en henvendelse til myndighetene, og ser man nærmere på hva skolens øvrighet har foretatt seg med historieundervisningen, blir man fort klar over at laget ikke har tatt munnen for full.

Et menneske uten bevissthet og kunnskaper om sin egen slekts og sitt eget folks fortid, har en mangel i sin utrustning. Å kjenne sammenhengen i utviklingen, og vite beskjed omer-

faringer våre forfedre har gjort, å kjenne bakgrunnen for våre seder og tradisjoner, det er verdier som er gode å ta med. Gode lærere har da også alltid fått sine elever til å forstå at historie er noe som angår dem personlig.

Men nå skal altså historiens plass i skolen reduseres — men ikke på alle felter. Noen skal tvert om styrkes — og gjett hvilke.

At tyngdepunktet i undervisningen skal legges på det siste århundres historie og at særlig sterk vekst skal legges på det siste århundres historie og at

særlig sterk vekt skal legges på samfunnshistorien fra tiden etter annen verdenskrig, forunder ihvertfall ikke oss. At seierherrene ikks skyr noe middel for å indoktrinere myten om sin egen fortrefelighet i ungdommen, er jo noe vi vet fra før.

At undervisningen vil bli kraftig endret i retning av en «økonomisk og sosiologisk betraktningssmåte» er heller ikke særlig egnet til å forundre. Det er marxistene som har herredømme over skolen, og det er selvfølgelig marxismens materialistiske historieoppfatning som skal inn-

podes våre barn.

Det er også verdt å merke seg at mens kunnskapene om det egne folk og den egne folkegruppes fortid skal reduseres, vil sterkere oppmerksomhet bli rettet mot historien utenfor Europa og mot de ikke-vestlige kulturer.

De samme mennesker som etter krigen uopphørlig skrøt av sin fortrinnelige «nasjonale holdning», er nå metodisk i ferd med å bryte ned vår nasjonale bevissthet og bakgrunn på område etter område.

Vil det norske folk våkne før det blir for sent, *Frimann*

Farlig for Johs. Tennmann at han tror på arvelige egenskaper

I et innlegg i Dagbladet (6/3) går venstresosialisten Ole Kopperitan til angrep på vår fremragende skøytetrener Johs. Tennmann fordi den sistnevnte tillater seg å tro på arvelige egenskaper. Kopperitan skriver bl. a.:

«Tennmanns svar om at «Heiden har vært mere omhyggelig enn sine konkurrenter i valg av foreldre» er like oppsiktsvekkende som det er avslørende.»

Og videre: «Dette synspunktet (Forts. side 7)

Fransk nasjonalist- leder myrdet

Lederen for det franske partiet Nasjonal Front, Francois Duprat, ble drept på vei til arbeidet lørdagen før den siste omgangen av parlamentsvalget. Venstreekstremister hadde plassert en bombe i bilen, som ble kjørt av den myrdedes kone. Fru Duprat ble alvorlig såret, men slapp fra det med livet.

Duprat hadde deltatt i første omgang av valget og fikk 558 stemmer i sin hjemstavnskrets i Normandie. Det var imidlertid ikke nok til å hevde seg overfor de store partiene og partiallian-sene, slik at han ikke hadde anledning til å stille opp i annen omgang.

Vi blir for få nordmenn

Herr redaktør!

Fødselstallene i Norden går stadig nedover, på tross av store årskull i 20 til 35 års alderen. Vi ligger nå under 90% av det som er nødvendig for å opprettholde befolkningen.

Grunnene til dette er ikke vanskelig å se. Sterk innflytting til bysentra. Oppfordringer til kvinner om å ta lønnet arbeid heller enn å gjøre en langt viktigere innsats i familien. Nedvurdering av familien og straffebeskattning av hustruer som ikke har arbeid utenfor hjemmet. Utbygging av prevensjonstilbud og abortklinikker. Og fremfor alt, en dekadent selvnyttende innstilling uten mål og mening. Ikke minst massemediene sørger for det siste.

Hvordan skal f. eks. NRK takle denne innsikten. Den 21. mars sendte radioen et halvveis

Makthaverne på Marienlyst har likevel tydeligvis begynt å ane at de lave fødselstallene kan bli et problem. I løpet av befolkningsåret 1974 forsøkte de riktignok å overse det reelle befolkningsproblemet i vår del av verden og drev isteden en intens propaganda mot barn i det hele, av hensyn til økologi og ressurser ble det sagt. Nå ser vi, blant annet fra Sverige, England og Tyskland, at fødselstallene blant de nordiske folk ikke fører til færre mennesker i disse landene totalt sett. Det blir bare andre som kommer til å overta livsrommet. Vi ser også at færre barn ikke fører til mindre forbruk, tvert om.

Hvordan skal f. eks. NRK takle denne innsikten. Den 21. mars sendte radioen et halvveis

raljerende program med tittelen «Blir vi for få nordmenn?» Her slapp et par demografer så vidt til. Men innimellom åndsforlatt danse musikk måtte en nyfeminist og en helsedirektør komme til som en «motvekt» mot sakkunnskapen. (Hvor ble det av motvekten den gang NRK engasjerte seg i antibaby-propagandaen i 1974?)

Helsedirektør Mork opptrådte på ny som Karl Evangs skygge. — Vi er ikke så prektige her på berget at det spiller noen rolle om andre folk overtar plassen etter oss, mente han. Helsedirektoratet ville bare arbeide for at få fødsler skulle bli enda færre. Dermed fikk han på en måte sagt at alt han har stått for — antireligion, antimoral, antifamilie — egentlig bør betraktes

som riktige synsmåter, selv når de på sikt fører til selvutslettelse av hans eget folk. Mangelen på prektighet er vel ellers nettopp en følge av den politikken som Mork og hans kompanjonger har ført, og ikke en varig egenskap ved nordmenn.

Fra det politiske venstre kan vi neppe vente oss noen selv-erkjennelse og vilje til forbedring i årene som kommer heller, selv ikke når følgene av deres politikk grenser mot folkeforræderi. Men det er å håpe at det fortsatt finnes nordmenn som er i stand til å gjennomskue den offisielle propagandaen, og til å si fra der man kommer til orde. Gjør vi ikke det, er det ute med oss.

M. B., Tåsen

Underbetalte sovjetiske sjøfolk skal konkurrere ut norsk skipsfart

At vi er et sjøfarende folk, er et av våre sterke nasjonale trekk. Selv om vi egentlig ligger i utkanten av de store internasjonale ferdelsårer, har det lyktes våre sjøfolk å gjøre Norge til en stormakt på sjøtransportens område, og det har vi grunn til å være både stolt over og glad for. Ved siden av å yte et vesentlig bidrag til oppbygningen av dagens velferd, har skipsfarten gitt titusener og atter titusener av våre unge menn mulighet for å se andre forhold og til å utvide sitt perspektiv.

Akkurat for øyeblikket er norsk skipsfart inne i en meget alvorlig krise, og det gir selvfølgelig de politiske gribber en glimrende og lenge ønsket anledning til å slå ned på den. Ønskemålet er utvilsomt å legge statens klamme hånd på denne næringen, og hvor mye det da om en tid blir igjen av dette sagnomsuste og eldgamle norske virkeområde, er det opp til enhver å gjette på.

Men norsk skipsfart har ikke bare indre fiender: De siste år har sovjetiske skip dukket opp

som en stadig mer alvorlig trussel. Mellomstore sovjetiske tørrlastskip sikrer seg mer og mer av de lønnsomme frakter ved systematisk å underby sine norske og andre vestlige konkurrenter.

Konkurransen får en finne seg i, og det har alltid vært skipsfartens vilkår. Men konkurransen skal være fair, og det er den sovjetiske ikke.

For det første: Sovjetunionens skip kan seile billig fordi de seiler med mannskap som er sterkt underbetalt. Dets løn-

ninger ligger på omtrent femtedelen av hva som er vanlig på vestlige skip. Man kan spørre hvorfor LO ikke protesterer og boikotter, slik det før ofte har hendt overfor utenlandske rederier som underbetaler sine folk.

For det annet: I en sosialistisk økonomi, der alt er sentraldirigert, vet ingen egentlig hva tingene koster, heller ikke en handelsflåtes ytelse. Mangelen på utenlandsk valuta er dessuten så stor at sovjetstaten regner alt

(Forts. side 7)

Russifiseringen av Estland skal forseres

I januar ble det i Estlands hovedstad Tallin arrangert en kongress som hadde ungdommens oppdragelse til gode kommunister som emne. Den munnet ut i et sterkt krav om at det russiske språks stilling i landet skulle styrkes, og det estniske kommunistpartis generalsekretær, Väljas, lovet dyrt og hellig at propagandaen for herrefolkets språk skulle bli forsterket.

Allerede nå kommer man ikke særlig langt i Estland om man

(Forts. side 8)

Har Nasser's fredsinisiativ lidd skipbrudd

Herr redaktør!

Det er sikkert ingen tilfeldighet at PLO's aksjon utenfor Tel Aviv og israelernes innmarsj i Libanon kom akkurat nå.

Fra PLO's side var det antagelig velberegnet at et så omfattende angrep som det utenfor Tel Aviv ville utløse israelske aksjoner som igjen kunne velte de fredsforhandlinger som Nasser hadde tatt initiativet til. Helt fra første sekund truet PLO Nasser med død og undergang på grunn av hva han gjorde og uten et øyeblikk å overveie om dette kunne være en vei til å skaffe palestinerne rettferdighet.

Begin på sin side ville neppe gått til så omfattende mottiltak som han nå har gjort dersom det var viktig for ham å føre forhandlingene med Nasser videre. Allerede på forhånd var det jo klart at han ikke var innstilt på å fire en tomme, f. eks. i det sentrale spørsmål om israelsk kolonisering av Ghaza-stripen og vestbredden.

Det er en dypt beklagelig

kjensgjerning at hverken israelerne eller palestinerne for øyeblikket har ledere som de to folk kunne vært tjent med, og som kunne ha den tilstrekkelige vilje til å finne løsninger som ville bety et modus vivendi for begge parter.

Begin befinner seg såvel praktisk-politisk som ideologisk på sitt gamle kompromissløse terroristnivå og mangler den smidighet som skal til for å finne og akseptere løsninger som virkelig kunne løse flokene. Det er ellers forunderlig å se hvordan Begin og Israels reaksjonsmønster nesten til forveksling ligner det foraktede Hitler-Tysklands. Entebbe-aksjonen var som om SS-Skorzeny skulle ha ledet den, og invasjonen i Libanon har tydelige fellestrekk med den tyske innmarsj i Polen etter nedslaktingen av tyskere i Bromberg og andre vestpolske byer. Denne likhet er ikke tilfeldig, for både tyskerne dengang og israelerne nå var i samme historiske situasjon: Omringet av fiender. Like

problemer har lett for å gi like løsninger.

Om PLO er det dessverre å si at litt for mange av organisasjonens ledere er lydige tjenere for Kreml. Svært ofte lar de hensynet til palestinerne sak og til den arabiske solidaritet vike til fordel for Sovjetunionens imperialistiske maktstrategi. Palestinerne og deres rettferdige sak fortjener bedre ledere enn det.

Heldigvis er det tegn til at mer moderate ledere med støtte fra Saudi-Arabia, Egypt og Jordan etter hvert vinner større makt og innflytelse i palestinsk politikk. Om Begin kan erstattes av en fornuftigere og mer realistisk leder eller om han kan tvinges til å moderere sin kurs, er et annet spørsmål som utviklingen er avhengig av. Sikkert er det ihvertfall at det såvel blant israelske som palestinske ledere må skje en endring av grunnholdningene om det skal ha noen mening å forfølge Nassers fredsinisiativ videre.

Naitillus

De små henger man — de store lar man gå

Listen over politisk forfølgelse rundt om i verden er et forferdelig dokument. Her er noen eksempler:

«Sosialiststaten» Tanzania: Rundt 5 000 politiske fanger. Det marxistiske Guinea-Conacry: 3 000. I andre marxistiske land: Mocambique nær 100 000, derav 7 500 Jehovas Vitner, Etiopia ca. 8 000, Kambodsja rundt 200 000, Cuba et sted

mellom 3 000 og 10 000, Øst-Tyskland ca. 5 000 og Sovjetunionen 1 200 000.

På denne bakgrunn kan man godt forstå at de nordiske samorganisasjoner på sitt siste møte i Danmark vedtok en meget sterk resolusjon til de nordiske regjeringer om økonomisk boykott av — Chile og Sør-Afrika. I det siste land er det nemlig hele 450 mennesker som sitter

arrestert av politiske grunner og 170 som har husarrest, mens det i Chile til nå har sittet 341 personer som i politisk iver har begått kriminelle handlinger. Disse siste er nettopp frigitt og landsforvist isteden.

Så verden vil fortsatt bedras — det er ikke skjedd stor forandring på det.

Peik

Støtt fredsavtalen i Rhodesia!

Det har vakt adskillig forargelse blant vanlige mennesker at den norske regjering og vår hjemlige presse har stillet seg så negativt overfor fredsavtalen i Rhodesia. Hverken de hvite eller de sorte har fått det akkurat som de ville, men er ikke det nettopp tegnet på et levedyktig kompromiss? Vi tror at Gustav Kirkerud i et innlegg i Vårt Land (20/3) langt på vei gir uttrykk for meninger som deles av de fleste nordmenn:

«Det har vært mye skepsis og tilbakeholdenhet i norsk presse i forbindelse med meldingene om den avtalen som nå er undertegnet i Rhodesia. Også kommentarene i Vårt Land har vært preget av skepsis. Man har skrevet om avtalen som Smiths avtale, og bl. a. antydte at de svarte lederne har gitt for store innrømmelser. Og så er det dette

at Nkomo og Mugabe ikke er med.

Er det ikke nå på tide at vi nordmenn, og ikke minst vi som regner oss for å tilhøre det norske kristenfolk, inntar en mer positiv holdning til den avtale som er kommet i stand? Jeg synes det burde telle en del, og da særlig når det gjelder Afrika, at det er kristne ledere som har undertegnet avtalen. Vi har jo hørt og lest en del om hva svarte ledere av en annen type har greid å få istand av ufred, vold og blodutgytelse i de områder de har fått makt over. Hva med Nkomo og Mugabe i så måte?

Det er vel også grunn til å spørre om en radikal marxist som Mugabe overhodet er villig til en reell avtale med Smith, Muzorewa eller for den saks skyld med noen som helst. Er-

faringer fra Afrika sier oss at «svarte» «frigjøringsledere» går til krig mot sine konkurrenter inntil den sterkeste av dem eventuelt med sovjetisk eller cubansk hjelp, greier å likvidere eller jage bort sine medbeilere til makten. Tror noen at det ville ha gått annerledes i Rhodesia hvis t. eks. Smith hadde trukket seg uten betingelser?

Naturligvis er det slik at de radikale lederne for Rhodesias nabostater støtter sine meningsfeller Nkomo og Mugabe, men dette bør vi etter mitt syn ikke la oss besnære av. Heller ikke av at England har rotet seg inn i en vanskelig situasjon ved å forhandle med begge parter. Man kunne ha ønsket en noe bedre avtale for de svarte i Rhodesia, det er så, men tross alt får man jo 72 av 100 representanter i den nye nasjonal-

Molotov ville ha hele Bjørnøya og halve Svalbard

Allerede under siste verdenskrig hadde Sovjet-russerne sine planer ferdige om en erobring av Svalbard. De kom frem under Trygve Lie's og ambassadør Andvords besøk i Moskva i 1944. Natten før hjemreisen til London ble de begge innkalt til Kreml, hvor selveste Molotov tok imot dem. Han virket nærmest truende da han utpå natten kastet inn spørsmålet om Svalbard og Bjørnøya.

Molotov hevdet at det var et Sovjet-russisk ønske å få Svalbardtraktaten av 1820 revidert. En så urettferdig traktat som diskriminerte Sovjet-Samveldet kunne ikke lengre tolereres, den måtte settes ut av kraft.

Lie svarte at saken var helt ny for ham og at han dessverre ikke hadde de nødvendige detaljkunnskaper til å diskutere den på stående fot, men han ville vite hvilke punkter i traktaten det var Sovjet-Samveldet beklaget seg over.

Molotov sa da at Svalbard

måtte bli et felleseie mellom Norge og Sovjet og at Bjørnøya skulle være russisk.

Sovjet-russernes oppførsel på Svalbard i de siste måneder har i liten grad opprørt regjeringen Nordli, selv om fremferden har vært det stående samtaleemne blant fastboende nordmenn. Det er klinkende klart at overgrepene har vært langt flere enn hva som er kommet frem i norsk presse, og det hevdes at russerne turer frem som om de idag har det fulle herredømmet over øyriket vårt.

Den «grå sone»-avtalen var en stor skuffelse for beboerne på Svalbard, som mener at den norske regjeringens unnfalpenhet i denne sak, som i andre sovjet-russiske spørsmål, har vært en spore for Sovjetrusserne i det neste krav som vil gjelde norsk-russisk felleseie. De fastboende spør seg selv om Nordli da tør manne seg opp til å svare NJET, NJET.

SWAPO-terroristene likviderer sine egne

Den sørvestafrikanske terroristorganisasjonen SWAPO, som understøttes bl. a. av den norske regjering, har nylig likvidert ca. 1 500 av sine egne soldater fordi de ville oppgi kampen og dra hjem til Sørvest-Afrika. Det er José Sikunda, medlem av sentralkomiteen i den angolanske frihetsbevegelsen UNITA som

forteller dette.

SWAPO har liten støtte i eget land og opererer derfor for det meste fra baser i Angola, der kubanerne kan beskytte dem, men også på angolansk territorium møter de økende motstand, bl. a. fra UNITA-tropper som vil befri sitt land fra kubanerne og deres medløpere.

Hjelpeorganisasjonen trenger din støtte!

Mange sårede frontkjemper og falnes familier trenger fortsatt en håndsrekning fra oss som var heldigere, og Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjemper og falnes etterlatte gjør alt den kan for å hjelpe der hjelp trengs. Grensen for innsatsen er imidlertid de midler som du og alle vi andre «på den gale siden» er villig til å ofre.

Vedlagt avisen denne gang vil du finne en postgiroblankett til bruk for dem som vil støtte Hjelpeorganisasjonen.

Hvis du ikke vil bruke organisasjonens fulle navn, kan du isteden adressere en postgiro-talong til Hjelpeorganisasjonen av 1954. Også da er postadressen postboks 1407 — Vika, Oslo 1, og postgironummeret 5 18 07 08.

forsamlingen, og det er jo et ganske solid flertall.

Er det slik som det hevdes at Muzorewa og hans feller har

støtte for dette av flertallet i sitt folk, burde den nye avtale for fred og forsoning i Rhodesia støttes av Norge også offisielt. »

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
assistert av en redaksjonskomité.

Vi vil verge vårt land

Forsvarskommissjonen med APs eks-generalsekretær Ronald Bye som formann har avgitt en innstilling som vil er villig til å ta hatten av for. Selv om militære fagfolk sikkert har mye å utsette på det kommisjonen foreslår, synes vi to ting veier mer enn alt annet:

Kommisjonens flertall har vist det politiske mot å foreslå en reell årlig økning av forsvarsbudsjettet på 3% en rekke år fremover. Dette gjør man til tross for nedgangskonjunkturer og bevisstheten om at ytre venstre vil hyle som besatte mot en så «utfordrende» holdning.

Videre har flertallet ikke stukket noe under stol når det gjelder å peke på hvilken angriper vi må forberede oss på å forsvare oss mot. I motsetning til en viss statssekretær i forsvarsdepartementet regner man med at Sovjetunionen kan komme til å angripe oss fra Kolanhalvøya sjøveien syd-fra eller begge deler.

Det finnes med andre ord fortsatt vernevilje i det norske folk, til og med blant de etablerte politikere.

At SVs og AUFs representanter dissenterer og går inn for en sterk nedbygging av forsvaret, overrasker selvfølgelig ingen. Det blir nå en gang ansett som «radikalt» og «progressivt» i de kretser å legge landet åpent for en angriper.

Hvorfor mobiliserte ikke regjeringen 9. april 1940

Honnør til Dagbladet som tok inn denne artikkelen 1. februar:

at man i sitt stille sinn nu og da kunne ønske, at de Nordiske land gikk med på den annen side, slik at man kunne velge de strategiske punkter man behøvde, og ikke noe mer. Det var stygt sagt, og der ble isende kuldes taushet en stund.»

Kong Haakons uttalelse til generalstabsjefen er ikke tidligere offentliggjort, men oberst Hatledal, som ikke ønsket å offentliggjøre den selv, ga den skriftlig til major Langeland, forfatteren til boken «Dømmer ikke...». Langeland har vist dette dokument til kaptein Olaf Holm som har fortalt det til meg. Uavhengig av hverandre har også to andre offiserer fortalt om hendelsen.

At generalstabsjefen har vært hos kongen fremgår klart av Hatledals vitneprov i Quislingsaken. Jeg siterer fra Straffesak, side 163: «Forsvareren: Det har vært offentliggjort at Generalstaben allerede 4., 5. eller 6. april hadde bedt om mobilisering? Hatledal: Det spørsmål vil jeg ikke svare på uten at jeg blir tvunget til det. ... når jeg ikke ønsker å gjøre det er det fordi det er en annen part i saken også, og vedkommende har ikke anledning til her å komme fram med sine betraktninger.»

Etter norsk lov er det bare kongen som ikke har anledning til å møte i retten. Forsvarsminister Ljungberg forsterket på

(Forts. side 7)

Hvem nektet USA å sende mat til Norge sommeren 1940?

Herr redaktør!

Sommeren 1940 ble det fortalt i svensk radio at president Roosevelt ville sende livsviktige forsyninger til befolkningen i det okkuperte Norge. Planen var å sende flere skip med korn, levnetmidler og klær. Svensk radio fortalte i den forbindelse at svenskene gjerne kunne påta seg å kontrollere at forsyningene bare kom nordmenn til gode, dersom det ble ønsket fra amerikansk hold.

Roosevelts plan vakte selvsagt stor glede. Også på tysk hold var man interessert. Hvis nordmennene kunne få tilførsler fra Amerika, ville det bety en besparelse for tyskerne. Da behøvde f. eks. ikke Tyskland å forsyne Norge med korn. (Under okkupasjonen kom ca. 50% av alt brødkorn her i landet fra Tyskland.)

Men tiden gikk. Året 1940 nærmet seg slutten, og ennu var det ikke kommet et eneste skip fra Amerika. Hadde Roosevelt ombestemt seg? Hva var skjedd? — I sin bok «Kvinne i krig» forteller Unni Diesen at det ble arbeidet iherdig med planer om å sende amerikanske «relief-skip» til Norge i 1940.

Av Ole Nilsen

Planene måtte imidlertid oppgis, skriver hun, da England ikke ville tillate «relief-skipene» å seile til Norge, av frykt for at forsyningene kunne falle i tyske hender.

Er dette den riktige forklaringen? Kan det tenkes at det var en annen grunn til at England nektet Norge å motta matforsyninger fra Amerika? Hadde Churchill en finger med i spillet? — Sikkert er det i hvert fall at Churchill foraktet nordmenn. Han undte oss hverken det ene eller det andre. Betegnende for hans forakt var det hånlige dekknavn han ga den engelske mineutleggeren i norske farvann — den operasjonen som utløste det tyske angrep på Norge. Operasjon WILFRED kalte han den. Navnet Wilfred er ikke så uskyldig som en skulle tro. I denne forbindelse kan det sammenliknes med f. eks. Blomster-Ole. («Han var dem alle til spot og spe, det stakkels fjog, istedet for svar han topluen blot over ørene drog» — som det heter i diktet om den stakkars tullingen). Den spesielle Wilfred som Churchill

hadde i tankene, var en lignende type.

Allerede i første verdenskrig hadde Churchill onde planer om å la England okkupere vestkysten av Norge. Det har han innrømmet i sine bøker om krigen 1914—18. For ham var Norge bare en liten brikke i hans store krigsspill, en liten bonde som skulle ofres ved første anledning.

Og han ofret oss i 1940 — med stor gevinst. Utvilsomt var det en ekstra tilfredsstillende for ham å gi oss det spottende økenavnet Wilfred da han styrtet oss ut i ulykken.

Vi behøver ikke å tvile på at Churchill dengang ønsket uroligheter i Norge. Han var selvfølgelig interessert i at nordmennene laget mest mulig bråk for tyskerne, slik at disse måtte gripe til strenge represalier for å holde situasjonen under kontroll. Derved ville den ønskesituasjon oppstå at store tyske troppstyrker ble bundet i Norge, istedenfor å settes inn på andre og viktigere krigsskueplasser. Men hvordan skulle nordmennene orke å lage bråk for

(Forts. side 6)

Barbra Rings patriotiske, lille verden

Barbra Ring, denne elskelige damen som ga oss alle de kjære barnebøkene, ble i eldre år dessverre en uhyre selvopptatt dame. Vi vil tro at hun dypt angret meget av det hun skrev i sine siste leveår, og da særlig hennes avskjedsbok: «Mellom venner og fiender».

Den var hjerterå i sin omtale av en lang rekke mennesker, helt uten forståelse av mennesker som kunne hatt krav på den, samtidig som hun i boken boltret seg i henrykt kurtise over lidelser i «redselsårene». Hva kjente den kjære Barbra Ring til lidelser? Hun boltret seg i danske gavepakker og i et miljø som ingen materiell nød kjente. Hver liten uskyldig samtale med noen tyskere ble til alvorlig livsfare. Det intellektuelle Oslo fant en uhyre stimulans i disse årene. De nøt sin egen daglige tilværelse, krydret med større eller mindre opplevelser, hvis disse tangerte sirkelen. En liten freidig bemerkning var kanskje dets bidrag i dagens kamp, godt kamuflert, men det ble en slags

rebusunderholdning, som kvikket dem opp, — denne billige form for patriotisk sinnelag som lyste opp de små belivete sammenkomster disse år var så rike på. De speilet seg i hverandre og kjente ingen annen verden enn den lille de selv beveget seg i.

Jo, jeg tror Barbra Ring dypt skulle angre sin siste bok, som ble skrevet under inntrykkene umiddelbart under og etter okkupasjonen, uten at hun fikk revidert disse, da så meget senere ble åpenbart og stillet i rette lys.

Hun kom en gang i samtale med noen tyskere på «Palmen». Kjente fra før krigsutbruddet, som nå spurte henne litt ut om Quisling. Her skriver hun bl. a.: «At jeg og mange andre hadde sett med stor sympati på Quisling da han i begynnelsen av 30-årene begynte å gjøre propaganda for å få ungdommen interessert i å reise Norges forsvar, sa jeg ingenting om!» Å, nei, kjære Barbra Ring, du gjorde nok ikke det. Så langt gikk din

rettferdskjensle ikke.

Hun hadde i februar 1945 sendt et brev til en kjent av seg, hvor hun skrev: «Kanskje det virkelig har lyktes Riisnæs og Lippstad å støtte opp Jonas Lie, du vet vel at han nu vil ha Quislings plass? Og R. og L. er hans drabanter. Han ville være enda verre. Han er brutal og kynisk i en utrolig grad. Det sies at han røykte cigar og lo og så på noen gisler ble skutt. Han er tysk lakei tvers igjennom. Og de gjennomskuer ham. Men bruker ham til sine ærend.» «Det sies...» — selv Barbra Ring var blant de mennesker som formidlet sladder og lyttet til den, og felte sin dom på basis av den.

Hennes brev ble beslaglagt og

(Forts. side 6)

VI ER INTERESSERT I

snaest mulig å komme i kontakt med en representant for Førkrigsinnmeldte NS-medlemmers juristgruppe. Red.

Bli ved ditt kjøpmannskap, Jens Evensen

Av Per Dahlen

Herr redaktør!

Takk for vårt blad, som blir bedre og bedre. Det er så godt å ha et blad som representerer et heilnorsk livssyn som har rot i vår Gamle Saga. Jeg ser for meg Bjørn Farmann som laget et stort handelsmarked langt østover der nord i Barentshavet — lenge før andre så seg i stand til å se noen fremtid der.

Våre forfedre laget et heilnorsk rike frå Båhus til Barents og var istand til å forsvare området. De holdt uvedkommende vekk fra vårt livsrom. Vårt folk vokste seg stort og rikt og frem-

elsket en nasjonal enhet.

Det er så sørgelig å se at vi i dag har så lite kjennskap til vårt folks historie: I folkeskolen og videre i skoleverket er det i dag knesatt en pedagogisk praksis som ikke gir elevene en detaljert kunnskap om f. eks. kongerekken. Jeg har spurt et representativt utvalg av elever fra niåringer til attenåringer om f. eks.: Når levde Harald Hårfagre og hva gjorde han? Hva forteller slaget ved Stiklestad oss, og hva var følgen av det? Hvem falt under slaget ved Stan-

ford bro? Hva var årsaken til at vi gikk inn i firehundreårignatten? Å kjenne til disse ting kaller de moderne pedagoger for unødig pugg! Det er ikke plass til å motbevise disse naive påstander, men det kan gi oss noe å tenke på.

Vi som gikk til hjelp for Finland i 1939 så en ny fare der nord. Vi tapte og fikk en ny nabo. Sovjetunionen tok en bit av Finland og ble en nabostat for oss. I dag ser vi hvordan denne nabo trenger seg videre vestover og tar biter av vårt

sjøområde. Våre forhandlere viker unna og er med på å lage noe de kaller Grå Sone. I denne sone skal vi stadig diskutere hvem er herrer og hvem er sterkest.

Vår forhandler er toppen av uformuenhet! Han kom hjem fra Moskva og forkynder for hele verden at vi kan ikke oppnå bedre avtale, og dette sier han på egne vegne uten å ha latt regjering og Storting først få uttale seg. Man fristes til å si til denne forhandler: Bli ved ditt kjøpmannskap!

Per Dahlen

Tonen som svant

Herr redaktør!

Før siste verdenskrig var Arbeiderpartiet revolusjonspreget i hele sin propaganda: «*NED MED KAPITALISMEN, BORT MED EIENDOMSRETTE*» Dette var i nasjonens nødsår med krise, ledighet og savn.

Etter okkupasjonen, med høykonjunktur og pengeoverflod, stilnet ropene helt.

Arbeiderne fikk både kapital og eiendomsrett. De fikk egne hjem, de fikk hytter på fjellet, bil og motorsykkel; for ikke å snakke om kjøleskap, vaskemaskin og mixmaster.

De pleier sitt nye barn med større omhu en noen «kapitalist» gjorde i hine, hårde tider. De maler sitt hus med kjærlighet i øynene, de pusser lakken på bilen med lidenskapelig omhu, mens deres kvinner måler medsmøstres plagg med kritikkens ubarmhjertige øyne. Og de vil alle ha seg sterkt frabedt noe som helst vrøvl med hensyn til tvil om eiendomsretten og alt dets vesen.

For menneskets slagord formes av den enkelte gruppes behov og savn. Når disse tilfredsstilles smelter ordenes kulde. JEG'et har fått mat og varme i kroppen. Det er selv blitt kapitalist, det går selv i banken. Det har selv fått en bedrift og utnytter i tur sine folk.

For erfaringen viser at ingen er vanskeligere mot sine arbeids-

(Forts. side 8)

Det er alltid taperen som er krigsforbryter

Herr redaktør!

Et norsk gallupinstitutt har lagt fram resultater som viser at det norske folk er enige i at Krigsforbrytere (les tapere) i en fremtidig krig også bør dømmes til døden.

Seierherren har ingen krigs-

forbrytere, det har bare taperen. Stalin foreslo under Potsdamermøtet at 50 000 tyske offiserer skulle henrettes omgående som skrekk og advarsel.

Ingen behøver å være profet for å forutsi hvilke konsekvenser en slik gallup kan få for vårt land i en potensiell krig som

kommunismen kan vinne.

Dersom Sovjet hadde hatt en slik gallup å vise til i Tsjekkoslovakia i 1968 fremsatt i god tid før invasjonen ville vi neppe ha hatt noen opposisjon igjen i landet.

Norske politikere og norske offiserer bør sende en hilsen

til ledelsen for dette instituttet.

I en krig med kommunistisk seier og med kommunistisk tolkning av folkeopinionen har dette instituttet skadet det norske folk på en helt fantastisk måte.

Det kan forutsies allerede i dag!

RB

VÅRE FARLIGSTE DEMONER

Herr redaktør!

Under overskriften «Tre slags djevler» skriver den kjente filosof Arild Haaland en artikkel i Bergens Tidende 11. febr. d.å. Noe meget verdifullt ved denne filosof er etter min mening hans sterke evne og vilje til å sette sin

Av Litteratus

vitenskap og sine omfattende kunnskaper inn i en meningsfylt samfunns-sammenheng — og redegjøre for denne sammenheng i et allment forståelig språk.

Vi skulle vel nå etterhvert

vite tilstrekkelig om djevleutdriverne i Os ved Bergen — og om hva deres mange meningsfeller mener med uttrykkene «djevler» eller «demoner» og annet «djevleskap».

For Arild Haaland som for mange av oss andre, som gjerne ønsker å plasere oss langt utenfor djevleutdriverens sirkel, fortøner det seg imidlertid slik at den religiøse fantasiverdens «djevler» er et lite aktuelt sam-

(Forts. side 7)

Jeg opplevet den gudløse marxisme

Av Kathrine Aall Normann

Som ung student i 1920-årene virket jeg som frivillig sosialarbeider ved Studentersettlementet i Fossveien 19 på Grünerløkka i Oslo. Som kjent fantes der, og finnes vel ennå, slike kristelige studentsettlementer over hele jorden. I Oslo var settlementet tilknyttet Norges Kristelige Studenterforbund. Fossgården, som den kaltes, lå som en fredelig prestegård ute på den østre side av Akerselven og ble et samlingspunkt for alle som måtte ønske å komme der til forskjellige grupper og klubber.

Den gangen jeg begynte der, ble det hele drevet ved hjelp av personlige pengegaver fra interesserte borgere i byen. Der eksisterte intet som het kommunal eller statlig støtte.

I huset bodde en bestyrerinne, der var også en fast ansatt barnehavelærerinne, og disse to var de eneste som fikk lønn for sitt arbeide, og en meget beskjeden sådan. Ellers var «prestegården» fylt med unge studenter som bodde der mot en rimelig leie og som påtok seg sosialt arbeide i en eller annen form en gang i uken, uten godtgjørelse.

Da jeg kom inn i billedet som

nybakt student skjedde dette fordi jeg følte det som et absolutt kall å gjøre en innsats for de minste små derute i barnehaven. Det var kommet opfordring fra Universitetet til studentene om å melde seg som frivillige medhjelpere ved settlementets barnehave en gang i uken. Den fast ansatte barnehavelærerinne kunne ikke makte oppgaven alene.

Jeg husker det som det var idag, min første arbeidsdag der ute, den usigelige glede og lykkefølelse som kom over meg da jeg sto overfor disse små. Men det slo meg også straks som meningsløst at de skulle stilles overfor et nytt ansikt seks ganger i uken. Jeg tilbød meg derfor å påta meg alle dagene.

Som tidligere nevnt ble det hele drevet ved hjelp av frivillige gaver, og utstyret såvel i «prestegården» som i barnehaven var

i denne pionertid meget enkelt og spartansk. Men hvor det var morsomt å være med slik personlig å bygge det opp. Jeg kan ennå se meg selv tømme vårt loft for barneværelses-møbler og kjøre det ned i drosje for å sette det på plass i barnehaven.

Men livet artet seg nok langt fra bare som en solstrålefortelling. Vi ble nemlig i bokstavelig forstand daglig stillet overfor kristendommens alternativ til kommunismen på den ene side, og kapitalismen på den andre. Klassekampen var nettopp satt inn for alvor. Vår inntil da nok så fredelige hjemlige sosialisme ble trykket mer og mer over i klørne på den røde marxisme fra øst, mens vårt daværende borgerskap fremdeles sov de urettferdige søvn.

Befolkningen som bodde der ute var til å begynne med meget mistenksomme overfor tiltaket

«Studentersettlementet». Mange av dem studerte nok på om det lå noen skjult politisk hensikt bak denne «vældedighet». «Til å begynne med hadde vi derfor ikke så mange barn i barnehaven. Det ble da min jobb å gå rundt i hjemmene for å innby familiene til å sende sine barn til oss. Prisen var ti øre måneden, inkludert kakao, men med medbragt mat.

Det ble en underlig vandring. Noen var hyggelige, men mange steder ble jeg møtt med kulde og mistro. De visste ikke riktig om de turde sende sine barn til oss. Et sted jeg kom inn satt faren i huset demonstrativt gjemt bak sin avis, uten å hilse, fra jeg kom til jeg gikk. Jeg var bare 21 år den gangen, utenfor all politikk og uten erfaring i disse spørsmål. Men jeg tenkte som så: Med tålmodighet og kjærlighet skal du vinne disse mennes-

ker og disse barna så de kan se at her ligger intet annet bak enn ønsket om å hjelpe. Og litt etter litt opplevet vi underet: stadig flere barn strømmet til oss, så vi til slutt hadde ventelister. Og nettopp den faren som gjemte seg bak avisen ble gjennom sin lille pike en av mine beste venner.

Som en av de ting vi møtte på vår vei har jeg lyst til å nevne at innflytelsen fra den Gudløse marxisme var kommet så langt at flere av våre barnehavebarn og deres søsken om søndagene gikk på såkalte marxistiske søndagsskoler. Her skulle de systematisk berøves sin barnetro og avkristnes for livet. De ble lært til ikke å tro på hverken Gud eller Kristus, men å samles i takk og glede over den snille gudemannen i øst som hver søndag sendte dem sjokolade i store mengder som ble utdelt på stedet. Så små og hjelpeløse som vi den gang sto i et kaotisk samfunn som var i strid med seg selv, hadde vi intet annet våpen enn Kristi alternativ: *Å gjøre det gode i det små.*

Kathrine Aall Normann

Hvorfor sier ikke Amnesty International noe om Rudolf Hess?

Av Tor Petter Hadland

Herr redaktør!

Rudolf Hess blir den 26. april d.å. 84 år gammel. Denne mannen, som blir kalt «fredens fange», er blitt demokratiets og verdens dårlige samvittighet. Og ikke uten grunn! Han har sittet 37 år av sitt liv bak fengselets murer, og det er heller ikke et hvilket som helst fengsel.

Spandau, som det heter, har plass til hele 600 fanger, men Hess sitter der alene. Og det har han gjort i over 10 år. Hans forbrytelse: Han ville fred, og året var 1941. Men Rudolf Hess' idealisme og fredsvilje passet ikke de allierte. Han var 4 år for tidlig ute. Tyskland skulle først knuses, i demokratiets og «humanismens» navn. Og slik ble det da også.

Men hvem var så denne Rudolf Hess? Jo, kort fortalt: Rudolf Hess ble født den 26. april 1894 i Alexandria, Egypt. Hans foreldre drev med handel og forretning. Rudolf Hess studerte i Tyskland, England og Frankrike. Under 1. verdenskrig var han en dyktig og uredd kampflyver (på tysk side). I 1922, under studietiden i München, meldte han seg inn i den nasjonalsosialistiske bevegelse (NS-DAP).

Han deltok i det berømte «November-kuppet» i 1923 ved Hitlers side. Under den derav følgende fengsling av Adolf Hitler, var Hess den trofaste sekretær og skrev bl. a. ned Hitlers verk «Mein Kampf».

Hess ble senere i 1933, medlem av partiledelsen i NSDAP. Det kan også være av interesse å nevne, at Hess var en umåtelig

populær skikkelse i det nye Tyskland, noe man så under Olympiaden i 1936, da folk fra nær og fjern gjerne ville ha hans autograf. Rudolf Hess var en trofast idealist, og forble også under «maktens dager» en enkel mann som var stolt over sitt nye Tyskland. — Så kom Englands og Frankrikes krigserklæring i 1939.

Rudolf Hess så på utbruddet av den 2. verdenskrig som noe av det mest forferdelige og skjebnesvangre som kunne hende mellom broderfolk.

Hitler tilbød England i Riksdagen et fredstilbud, men England ville ikke lenger høre. Og det er på denne bakgrunn vi må forstå at Hess, som var en personlig venn og kampfelle av Hitler, så det som sin plikt å prøve å megle — redde verdensfreden. Tyskland syntes, på denne tiden (1941) å være uovervinnelig på alle fronter, men allikevel ville Hess ofre seg for å skape fred.

Resten er vel kjent for de fleste. Winston Churchill benyttet seg ikke av denne muligheten. I stedet ble Hess møtt med hån og forakt og ble øyeblikkelig internert. Churchill's forsøk på å leke «lege» overfor Hess, skal jeg ikke komme inn på, da det har vært behandlet i Folk og Land tidligere. Og episoden må sies å være meget mer betegnende for Churchill selv enn for Hess.

Rudolf Hess' sønn, Wolf Rüdiger Hess (som var 3 år i 1941), har sammen med sin mor, Ilse Hess, ført en lang og (Forts. side 6)

Tre nye innlegg om «NS-folks taushet»

Kjære Trygve Engen

I marsnummeret av Folk og Land har du et følelsesladet innlegg hvor du går til kamp mot anonymiteten blant NS-folk.

Da mitt navn er trukket inn i innlegget, i forbindelse med intervjuet bladet hadde med meg i desember, bør jeg vel gjøre oppmerksom på at jeg den gang uttalte at det var en skam at NS-folk ikke gjorde sine barn og barnebarn kjent med medlemskapet, og grunnene for at aktiv innsats var nødvendig.

At de fleste NS-folk idag må opptre anonymt utad finner jeg naturlig etter de hekseprosesser som fortsatt finner sted mot mennesker med annen politisk oppfatning. Jeg tenker her på yrkesforbudet som er innført i Norge, enten det nå gjelder ytterste høyre eller de m-l'ere som oppfører seg skikkelig på arbeidsplassen.

At bønder, trygdede og andre som står i en fri og uavhengig stilling trer åpent frem er respektabelt, men jeg tror nok at disse innser hvor heldige de er, i motsetning til lønsslaver som er underlagt sterke krefters meningscensur.

La meg i denne forbindelse vise til LO som gjennom sine vedtekter kan kaste folk «på dør», hvis tillitsmennene ikke liker deres politiske tonefall.

Det var de samme krefter som, for å dekke egne ugjerninger, startet rettsovergrepene i 1945. Å erkjenne disse mener de vil være en svakhet, hvorfor de fortsetter samme «linje», og dermed dømmer seg selv.

Jeg er ellers enig i svært meget av hva du skriver, kjære Trygve Engen. Selv stiller jeg meg uforstående til eldre NS-

folks reaksjon når det gjelder de mange fremadstormende ungdomsgrupper i landet vårt. Jeg er selv ung og derfor radikal. Det samme har vel også forhenværende kjempere vært en gang.

Nå er de fleste gamle, går helt i revers og er blitt stakk konservative. De kaller det klokskap, uten å forstå at det er døden som for første gang banker forsiktig på med sitt varsel. Det er alderens tragedie.

Olav Øvreseth

Forøvrig har jeg ingen anonyme venner. Hverken fra Vollen, Innherrad Fangeleir eller Gulskogen.

Skal vi nå frem nytter det ikke å opptre anonymt. Folk bør få vite hvem de har å gjøre med. Dermed vil troverdigheten øke og det betraktelig.

Vennlig hilsen
Svein Halse

Herr redaktør!

Hvis jeg forstår Trygve Engens artikkel «NS-folks taushet» i marsnummeret rett, så forlanger han at alle som skriver i vår avis skal gjøre det under fullt navn og tre offentlig frem. Det forekommer meg å være et lite overveiet og svært uhenksmessig standpunkt, for hva annet kan det føre til enn at antallet av medarbeidere blir sterkt redusert? Ingen andre enn våre motstandere kan ha glede av det.

De som er i den heldige situasjon at de offentlig kan holde fast på og hevde våre synspunkter, skal være glad for det, men hvilken hensikt kan det tjene å sette et slags mindreverdigheitsstempel på de av oss som ikke er så heldige? Det kan bare skape splid og vondt blod. La oss heller understreke at vi trenger alle som vil støtte «Folk og Land» og vår øvrige virksomhet, selv om de ikke er istand til å rope ut sine navn fra kirketårnene.

Så lenge forholdene og min egen situasjon er som den er, forbeholder jeg meg retten til å undertegne

Fortsatt anonym

Herr redaktør!

Det er så sant som det er sagt. Er det ikke på tide at de som føler seg kallet til å meddele seg anonymt i F. og L.'s spalter innser at de nå, 33 år etter krigens slutt, bør komme frem fra sine skjul?

Er man redd for konsekvensene ved å opptre under fullt navn, er det tryggere å tie enn å tale (skrive).

Min bekjentskapskrets som jeg lar lese F og L uttaler gang på gang: «De skriver jo ikke under fullt navn! Dette er ikke noe å ta alvorlig. Det er jo bare syting.»

Til og med innlegg under fullt navn blir imøtegått anonymt med f. eks. «gammel venn», «fhv. Frontkjemper» etc.

Forhenværende Frontkjemper?! Som om man helt har sluttet å være Frontkjemper! Den dagen jeg ikke lenger er Frontkjemper er jeg død. Helt død. Nazist? Javel. Så lenge motstanderne påstår det, er jeg det også.

Men landssviker? IKKE FANDEN!

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Hva var det for slags mennesker som tok makten i 1945?

Jeg ble varm om hjertet da jeg leste at heller ikke Rolf Wesenlund synes flukten til påskefjellet er noe å stå etter. Hjemmepåske med jakt på våren som bibeskjefligelse er det jeg setter pris på og den er også mer i samklang med finansene. Og «Gullet» er heldigvis så hjertens enig. To unge menneskers død i en snehule oppe ved Rondane gikk sterkt inn på henne til tross for barns nøkterne syn på døden, så hun vil neppe endre innstilling.

Nå var ikke påsken som gikk akkurat egnet til jakt på våren, men innepåske har også sine fordeler. Og jeg fikk lest et «påskeegg» som ankom uken før påske. Jeg fikk det i form av en bok, Albert Wieseners «Seierherrens justis». Giveren var anonym, alt

jeg vet om vedkommende er de linjer som fulgte med boken: «Fra en tidligere motstander som fikk øynene åpnet gjennom denne bok. Bruk den til å åpne andres øyne. Forskjellige omstendigheter gjør at jeg bare kan sende med en hjertelig hilsen uten underskrift.»

Jeg regner med at flertallet av leserne kjenner denne boken, som utkom i 1964. Jeg visste imidlertid intet om den, så tilgi meg min entusiasme. For et oppgjør med urettsstaten Norge, hvilken imøtegåelse av hekseprosessene etter krigen, klargjøring av forfølgelsen og blottleggingen av det totale vanvidds gjennombrudd i Norge anno 1945.

Mangt av dette må ha gått meg hus forbi. Dette med sykesøstre for eksempel var helt ukjent stoff

for meg. Min far måtte tåle en del fra min side fordi han ikke hadde opplyst meg om disse med-søstres skjebne.

Så vidt jeg forstår kom det ingen lover med tilbakevirkende kraft for seksuelt samvær med besettelsestroppene, selv om de som så gjorde pleiet tyske soldater på sin måte og stagget hjemlengselen. Noen av dem bøtset visst med håret etter at freden holdt sitt inn-tog i Norge, men deretter var vel deres trengselstid i det vesentlige forbi.

Men å virkeliggjøre Røde-Kors-tanken var «Landssvik» (med stor L) i Norge, å pleie sårete en forbrytelse, dersom det ikke var venn, under det ragnarok som betegnes den 2. verdenskrig.

Da det ikke var mulig å jakte

på våren i påsken, jaktet jeg i stedet på slike som fikk svikeretiketten «frontsøster» klistret på seg etter krigen. To fikk jeg oppsporet. En av dem hadde vært i Arnhem under de redselsfulle kampene der. Da hun under rettssaken mot seg pekte på at engelske og tyske soldater hadde ligget side ved side i sengene på sykehuset, belærte den gode nordmann, dommeren, henne om at hun skulle ha unngått å pleie de sårede tyskere. Hennes mot, offervilje og menneskelighet innbragte henne fire år.

Den andre hadde for få år siden søkt sommervikarjobb på et norsk sykehus. Da hun ble eksaminert om sin utdanning og redegjorde for denne, fikk hun av forstanderinnen vite at den slags ferie-avløser kunne de klare seg uten.

Dette er vel hva som ble kalt og kalles gjenopptagelse i samfunnet.

Men jeg kom også i kontakt med en Røde-Kors-søster på min alder. Hun uttalte at med den er-«frontsøstrenes» skjebne, ville hun vokte seg vel for å melde seg til tjeneste annet enn på sivile sykehus dersom krig igjen skulle bryte løs. Sporene skremmer.

Jeg har visst skrevet det før, men jeg gjenfar det: Hva var det for slags mennesker som tok makten i Norge, og som misbrukte denne makt, etter 7. mai 1945. Var det ikke spor etter den avskyelige snømannen en norsk ekspedisjon til Himalaya forsøkte å følge?

Retting:

Herr bladstyrar!

I innlegget mitt om «NS-folks "taushet"» i marsnummeret, har det falle ut eit par liner. Der står faktisk, svart på kvitt:

«Dagbladet» og konsorter vilde forstått og akseptert —»

Nei, så optimistisk er eg då ikkje! Det skulde stått:

«Dagbladet» og konsorter vilde nok fått svære raserianfall. Men det vilde skapt klare liner. Folk flest vilde forstått og akseptert»

... o.s.v.

Dette med raserianfall er viktig å vera merksam på. Slikt skal då f. eks. vera nokså vanleg ved djevleutdriving.

Trygve Engen

Hvorfor sier . . .

(forts. fra side 5)

hard kamp for farens frigivelse. Men Sovjet holder igjen. For Sovjet er dette en prinsipp sak. For Sovjet er Hess et symbol for dets seier over nasjonalsosialismen.

Og det hører med til «historien»: Rudolf Hess har ennå ikke fornektet sin «tro», og derfor må han ofres. Derfor tier president Carter stille. Derfor gjør ikke Amnesty International noe. —

Jeg gjør derfor Wolf Rüdiger Hess' ord til mine når jeg henstiller til dere alle:

«Gjør deres innflytelse gjeldende så vi en gang for alle kan få slutt på denne «anakroniske skandale» før det er for sent!»

Tor Petter Hadland

Barbra Rings . . .

(forts. fra side 3)

havnet på politipresidentens, Jonas Lie's bord. Han skrev til henne 16. april 1945, noen uker før han tok sitt liv bl. a.:

«Jeg har dessverre ingen grunn til å tro at dette brev er et falsum, men det ga meg foranledning til en del betraktninger. Jeg hadde nemlig den gang i Lübeck (det var under et nordisk møte i tredveårene) det inntrykk at det var oppstått en

viss gjensidig sympati mellom Dem på den ene side og min hustru og meg på den annen. Men det kan jo være at det bare var vi som hadde sympati for Dem og ikke omvendt. De må altså ha forandret Dem adskillig i disse år, — jeg kan nemlig forsikre Dem om at min hustru og jeg lever like rolig, harmonisk og likeverdig som noensinne. Men vi har heller ikke gått rundt disse årene og bare hatet og spredt usanne rykter og levd på løgner. Det er jo nemlig den store forskjellen at dere går rundt og lever på hat og hevnen, mens vi er i aktiv innsats og søker å berge tingene så godt vi kan. Og ikke kan det vel benektes at vi våger noe for vårt syn på dette folks fremtid.

Jeg kan berolige Dem med «at den i utrolig grad brutale og kyniske Jonas Lie ikke tenker på å gjøre noe som kan berøve Dem stipendiet fra Ibsen-Bjørnson-fondet, og heller ikke på å beslaglegge den leilighet etter flyktninger som De bebor i Svaldveien 4, til tross for at han nyter å overvære henrettelser, røkende sigar (sigar røker jeg forresten aldri) og leende. De som har opplevd forrige verdenskrig og etterpå opplevde hvorledes de mange krigsløgnere ble avslørt har sikkert også hørt mer om meg: at jeg var løpt over til russerne, hadde hengt meg som sinnsyk, skutt meg, tatt til fange, var fordrucken o.s.v., o.s.v. ja, da.

Både min hustru og jeg vil gjerne minnes Dem som den hyggelige Barbra Ring, slik som hun var i Lübeck og før hennes sinn ble forgiftet av denne forferdelige massepsykose. Vi ønsker Dem alt godt, god helse og god bedring.

Deres Jonas Lie

Senere heter det i Barbra Rings bok: «Jonas Lie tok sitt usle liv på Skallum».

Bortsett fra hva der måtte være å si om Lie, jeg kjenner for lite til ham, så har dette brev noe patetisk over seg. At Barbra Ring offentliggjorde det in extenso tror jeg har hatt en annen virkning, eller vil få det i ettertiden, enn forfatterinnen har forutsatt.

Hvem nektet . . .

(forts. fra side 3)

tyskerne hvis Roostvelt sendte dem så mye mat at de kunne stappe mavene sine fulle av deilig corned beef og annen god amerikansk mat? Folk lager ikke bråk når de er gode og mette. Churchill visste det. Derfor måtte han nekte de amerikanske «relief-skipene» å slippe gjennom blokkaden. Nordmennene disse dumme apene, skulle vær så god få sulte, og helst sulte så mye som mulig. Det ville gi gode resultater. En sulten befolkning er alltid farlig for en okkupasjonsmakt.

Høyst sannsynlig var det slike kyniske betraktninger som fikk

Churchill til å nekte Roosevelt å sende mat til Norge. At Churchill var en kyniker av rang, er for lengst kjent. Vi vet f. eks. med hvilken utrolig kynisme han sendte LUSIANIA i døden i den første verdenskrig. Vi har også kjennskap til hans ondskapsfulle intriger mot skipets kaptein etter katastrofen. Vi minnes også hvordan Churchill lot Polens statsminister myrde, etter at general Sikorsky hadde forlangt full frihet for Polen. Og vi glemmer alldeles ikke Churchills forbrytelse på Jalta-konferansen i 1945, da han solgte hele Øst-Europas befolkning — også den polske — som slaver til Stalin. Dette var verdenshistoriens største slavehandel.

Bombingen av Dresden var ganske sikkert også Churchills påfunn. Med hans bisarre sans for effekter kan han ha forestilt seg fosforbålet i Dresden som et praktfullt fest-fyrverkeri i anledning av Jalta-konferansens avslutning. Samtidig kan han også ha ønsket å imponere Stalin. Bombingen av Dresden var en redselsfull forbrytelse, uten noen som helst militær hensikt. Minst 400 000 mennesker mistet livet da Churchill tente sitt gigantiske fosforbål natten mellom 12. og 13. februar 1945. De fleste av de drepte var flyktninger fra østområdene, det var hovedsakelig kvinner og barn. De søkte tilflukt i Dresden fordi byen aldri var blitt bombet. De følte seg trygge der. Alle de andre tyske storbyene var bombet i grus, men Dresden hadde ikke fått en skramme. Det eneste som var sluppet ned over byen, var allierte flyveblad, med følgende tekst: «Dieser Stadt wollen wir schonen, denn hier werden wir später wohnen». — Dresden var nemlig en usedvanlig vakker by, og de allierte hadde tenkt å la sine generaler bo ekstra fint i Tyskland når Hitler var slått. Men Churchill lot istedet byen bli et gigantisk fosforbål.

Men tilbake til begivenhetene i 1940 da Churchill nektet president Roosevelt å sende livsviktige forsyninger til Norge.)Ble regjeringen Nygaardsvold tatt med på råd ved den anledning? Eller handlet Churchill på egen hånd? — Det er ingen grunn til å tvile på at Nygaardsvold og gjengen hans i dette tilfelle støttet Churchill helt og fullt. Det er ikke sikkert at de elsket Norge så veldig høyt. Det har trolig elsket sine taburetter enda høyere — der var det utvilsomt sann og ekte kjærlighet. Unni Diesen opplevde denne statsråd-gjengen på nært hold i London i 1940, og hun følte dyp forakt for flere av dem. Men hun innrømmer at noen av dem var fabelaktig dyktige på ett område. De var fremragende eksperter når det gjaldt å dikte opp lurvete sladrehistorier om norske menn og kvinner i London — og de la for dagen en fantastisk energi i sine bestrebelser med å kolportere svineriene. Unni Diesen bok om disse «herrer» er meget interessant.

I det hele tatt — når det

gjelder regjeringen Nygaardsvolds medlemmer, er det et spørsmål om nordmenn med så lav moral noen gang har hatt sete i Kongens råd. De eide ikke skam i livet. De var frekke nok til å gjøre det som ingen annen norsk regjering hadde våget: De voldtok Grunnloven for å innføre en hevners straffelov med tilbakevirkende kraft. At de også opphevet bigamiloven, var for så vidt typisk. Disse typene var fullstendig uten skrupler og samvittighet. De fant det sikkert hensiktsmessig at befolkningen i Norge sultet mest mulig under okkupasjonen. At det ikke ble regulær hungersnød i Norge kan vi takke Quisling for. Hvis ikke han hadde skaffet korn fra Tyskland, kunne det virkelig blitt ille her i landet.

I Oslo ble det for endel år siden avduket en statue av Winston Churchill. Det ble sagt mange fagre ord ved den anled-

ning. Fete adjektiver og svulmende superlativer flagret gjennom luften som forspiste gjes. Slavehandleren Churchill — general Sikorskys morder — krigsforbryteren som lot hundretusener av kvinner og barn myrde i Dresden — mannen som ofret Norge til tyskerne i 1940 — han som høylydt sang salmer under kjempekanonene på «Prince of Wales» — mannen som innbitt hadde bekjempet kravet om kvinnelig stemmerett etc. etc. — nettopp den mannen ble hyldet som menneskehetens velgjører da statuen ble avduket. Slavehandleren Winston Churchill — verdenshistoriens største slavehandler — ble hyldet som frihetskjemper. Noen av Norges fremste menn ga ham den attest. Da forsto jeg at Molboland allikevel ikke ligger i Danmark. Det ligger i virkeligheten nordenfor Danmark.

Ole Nilsen

ANNONSE

Nyheter fra LEIDANGEN

1. Århundrets Komedi: Hoas-saken Kr. 20,—
Inneholder bl.a. lektorens taler til Herreds- og lagmannsretten pluss nye dokumenter som underbygger Hoas' påstander.
2. TABU! av Bitten Lunde m. fl. Kr. 10,—
Kjempebløff eller tragisk realitet? Nye avsløringer på vår tids mest tabubelagte område.
3. Den Nasjonalistiske Samfunnsøkonomi Kr. 5,—
Alternativet til den internasjonale kapitalisme og sosialisme: En samfunnsøkonomi bygget på privat, nasjonal kapital, hvor arbeidsgiver, arbeidstager og stat samarbeider etter prinsippet EGENNYTTE GJENNOM FELLESNYTTE.
4. JerUSAlem. Zionismens innflytelse over det amerikanske samfunn, av Dr. Edward Fields og Dr. William L. Pierce m.fl. Kr. 35,—
Årets bokutgivelse for nasjonalister! Et hav av sensasjonell dokumentasjon aldri tidligere tilgjengelig for nordmenn. Rikt illustrert.
5. Sionismen — Det Dolda Förtrycket, av Benjamin Freedman Kr. 12,—
En amerikansk jøde retter et kraftig angrep mot den zionistiske ideologi. Oppsiktsvekkende lesning!
6. The Hoax Of The 20th Century, av professor A. R. Butz Kr. 35,—
Dette er boken lektor Olav Hoas bygget sine nå så berømte uttalelser på. Allerede en verdenssensasjon.
7. Anatomy of Terror Kr. 10,—
Fakta og billedokumentasjon om ZANU og ZAPUs terror mot den rhodesiske sivilbefolkning, utgitt av Rhodesias regjering. Ikke for folk med svake nerver.
8. Bokpakke med engelsksproglig, chilensk litteratur utgitt av Chiles nasjonale regjering Kr. 25,—
Bøker om Allendes ruiner av Chile og juntaens oppbygning av landet. Viktig lesning for alle som er interessert i Chiles utvikling.

Mot forskuddsbetaling sendes bøker portofritt.

LEIDANGEN FORLAG

Postboks 1060 Jeløen, 1501 Mott

DE HUSKER KAI NORMANN?

Ved siden av sin diktergjerning var han også en seriøs kunstmaler med flere utstillinger i inn- og utland.

Enkefrue, Cathrine Aall Normann, har enkelte av hans vakre akvareller (uinnrammete) rimelig til salgs. Er De interessert? Tlf.: 35 03 64.

HAR NOEN ENNÅ NS GRAMMOFONPLATER?

Jeg vil gjerne låne en grammofoonplate med «Norge vårt land» og «Våkn opp, våkn opp» for avspilling på lydband. Billett merket «148» til Folk og Lands ekspedisjon.

Hvorfor mobiliserte ikke . . .

(forts. fra side 3)

eget initiativ nøytralitetsvakten ved å gi ordre om «stille» og «delvis» mobilisering, men det var ingen regjeringshandling. Det var en fredsmobilisering, og skapte ikke «krigstid». Først «alminnelig mobilisering» beordret og undertegnet av Kongen i statsråd kan kalles krigsmobilisering og skaper i juridisk forstand «krigstid».

Orvar Sæther

Våre farligste . . .

(forts. fra side 4)

tale-emne.

De to andre slags «djevler» som Haaland opererer med, synes langt mer aktuelle: de to f. t. mest dominerende former for samfunnsøkonomisk tro eller overtro. Selv om vi tillater oss å plassere dem blant andre groteske fantasifigurer, som ingen eksistens har lenger enn menneskene tror på dem, så er det klart nok at de kan anrette mye skade så langt de faktisk eksisterer i godtfolks innbildning og

fantasi.

Vår reelle felles rikdom er av regjerings-partiets samfunnsøkonomer tryllet om til milliardlån og sterk innstramning av livremmen for den menige skattebetaler.

Det er imidlertid ingen tvil om at alle disse skoleflinke økonomer har lært sin lekse meget godt — og praktisert sine innbilt ufeilbarlige teorier uklanderlig. Da må vi erklære oss helt enig med fhv. statsminister Bratteli — i det han engang sa om den økonomiske utvikling i Norge i den senere tid: «Jeg trodde jeg visste noe om økonomi, priser og lønninger. Men i den senere tid har utviklingen gått slik at jeg skjønner det ikke. Her må mer forskning til.» (Fritt etter hukommelsen.)

En av de teorier som Bratteli m. fl. har begynt å få problemer med, kan man gjette på er denne: «Inflasjon og arbeidsledighet er på et vis omvendt proporsjonale. Vil man ha full sysselsetting, må man godta en viss årlig prisstigning.»

Når nå den årlige prisstigning i alle etterkrigsår omsider har bragt kostnadsnivået opp på et så høyt nivå at de norske produkter vanskelig lar seg selge i utlandet, har vi imidlertid fått både inflasjon og arbeidsledighet. Plassoppsigelser, permitteringer og 3-dagers-uke i indu-

strien blir da en direkte følge av prisstigning/inflasjon, ikke et adekvat middel til å beholde «full sysselsetting». Men Trygve Bratteli har aldri meg bekjent utdypet sine meninger om dette på en tilfredsstillende måte. Og imens går partiets nye menn videre på den tvilsomme vei, som om alt var såre vel når det gjelder partiets økonomiske ideologi.

Men før eller siden må det norske samfunn vende ryggen til de forskjellige variasjoner av «tryllekunst-økonomien». For økonomi er ikke tryllekunst, men reell virkelighet. Det er reell norsk vareproduksjon vi alle lever av. Da må vi også ha en virkelighetsnær balanse mellom produktiv og uproduktiv virksomhet. At en stor del av den uproduktive virksomhet er «utgifter til fremtidige inntekter» forandrer ikke saken: at der er et fundamentalt skille mellom samfunnets reelle inntekter og dets reelle utgifter — og at det norske samfunn f. t. forbruker mer enn det produserer. Det er det offentlige byråkrati som må reduseres: færre personer ansatt i offentlig forvaltning. Det innsparer må brukes til skatteinnsparinger. Ved redusert skatt vil det være forsvarlig med en lønnsreduksjon som tilsvarer skattelettelsene: det er nettolønnen som interesserer mottakeren

av lønningsposen. Mindre utgifter til skatter og lønninger vil forbedre bedriftenes konkurranseevne og øke antall arbeidsplasser. De avskjedigede personer fra forvaltningen kan omskoleres til produktivt arbeid. Slik — og bare slik — kan den nåværende «onde sirkel» brytes. Flere og flere ser det, men så er det dette med å innrømme grove feiltakelser.

Litteratus

måte er mulig å unngå det. Her må Vestens forretningsfolk lojalt slutte opp. Å gjøre noe annet, er å gi bidrag til sin egen likkiste.

Styrmann

Farlig for . . .

(forts. fra side 1)

er oppsiktsvekkende fordi det strider mot rådende oppfatninger av hvor utslagsgivende arvede egenskaper er i forhold til fysisk miljø og treningsopplegg. — Dersom arvelære og avlshygiene satt i system skulle bli den nye linja til Norges Skøyteforbund for å fostre skøytestjerner til det internasjonale marked, vil dette kreve en drastisk omlegning i forhold til slik arbeidet har vært drevet til nå. Mange vil sikkert stille seg kritisk enn si avvisende til en slik linje.»

At marxister fornektet arvets betydning og utelukkende ser på oss som et produkt av våre omgivelser, er ikke noe nytt. Hva vi frykter, er imidlertid at dette er det første skritt i retning av enda et meningsforbud. Hvor lenge skal det heretter være tillatt å mene at en har fått egenskaper i arv fra foreldre og forfedre overhodet?

Underbetalte . . .

(forts. fra side 1)

den kan få inn av denslags, som ren netto. Man tar det av disse grunner ikke så veldig høytidelig om fraktene er svært lave, men differansen mellom disse lave frakter og hva det egentlig koster å seile, må selvfølgelig folkene i Sovjetunionen betale i form av redusert levestandard.

Hvordan man enn ser det, så er Sovjetunionens ekspansjon på havene konkurranse med svært ufine midler, et slag under beltestedet mot norsk og andre vestlige lands skipsfart. Derfor må svaret både i Norge og andre vestlige land bli: Ikke en vare må sendes eller mottas på sovjetisk kjøp så sant det på noen

«Støtteannonnene» skal oppveie prisstigningen

Gjennom tre-fire år har vi unnlatt å heve prisen på «Folk og Land» for at flest mulig skal synes de har råd til å kjøpe avisen, og som leserne vet, har jo også opplaget gått betydelig opp. Når vi, som ikke får vanlige annonser fra næringslivet, likevel greier å holde prisen nede, er det på grunn av den hjelp vi får fra våre «støtteannonser».

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 nye «støtteannonser» som har gitt oss kr. 3.582,75.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

I, Tromsø 50,—	G., Sunndalsøra 60,—	P., Stavanger 110,—	G., Røykenvik 90,—	F., Langhus 50,—
E, Henningsvær 60,—	E., Åndalsnes 110,—	O., Kristiansand 60,—	T., Ulnes 60,—	K., Mysen 60,—
H, Namsos 100,—	S., Viksdalen 60,—	A., Skien 50,—	B. og T., N. Toten 60,—	E., Rygge 160,—
T, Namsos 50,—	J. T., Eikangervåg 100,—	L., Skien 60,—	P., Lesja 60,—	T., Rygge 60,—
J, Beitstad 60,—	B., Bergen 50,—	S., Melum 100,—	K., Plassen 60,—	O., Halden 150,—
H, Skatval 60,—	O., Minde 100,—	H., Siljan 60,—	R., Kirkenær 60,—	A. H., Oslo 60,—
P, Surnadal 60,—	T., Nesttun 50,—	O., Hjuksebø 110,—	M., Blaker 60,—	G. P., Oslo 50,—
		O., Heddal 100,—	I., Fetsund 60,—	A. T., Oslo 60,—
		K., Vrådal 60,—	L., Maura 160,—	B., Oslo 110,—
		R., Holmestrand 50,—	E., Nannestad 60,—	I. B., Oslo 50,—
		T., Kongsberg 60,—	J., Høvik 75,—	J., La Gietat, Frankr. 57,75
		O., Sokna 60,—	J., Asker 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Kjell Bækkelund tramper i klaveret

Vi har alltid satt pris på Kjell Bækkelund. Han har vært vår favoritt blandt norske pianister, og sjelden har vi forsømt anledningen å lytte til hans eminente spill.

Det er derfor synd at han nå har forlagt sin virksomhet til Akersgaten i Oslo, nærmere bestemt «Verdens Gang», hvor miljøet må ha påført ham skadevirkninger, såvel musikalske som rent menneskelige.

Mens han tidligere behandlet tangentene med umiddelbar charme, gratie og varm innlevelse, tramper han idag i klaveret som om han var en uskikkelig guttunge i en musikalsk barnehage.

Gjennom sin daglige spalte i Norges største middagsavis pusler han ikke utelukkende med sitt fagområde, musikk, hvilket burde være det naturlige. Svært ofte kaster han seg også over emner, uten ringeste kjennskap til det stoff han behandler.

For noen uker siden skrev han om Vidkun Quisling. Ondsinnede linjer i ren AKP-stil, med et innhold som våre fremste historieforskere har tatt avstand fra.

Og som grunn for sine utgydelser oppgir han «Folk og Land» som angivelig skal ha spurt om det var mulig å gi fredsprisen til Quisling.

Vårt blad har aldri foreslått noe slikt, om enn ettertiden vil gi Vidkun Quisling et annet ettermæle enn det Kjell Bækkelund gir ham.

Det vi prøvde å fortelle var at sosialistpressen i Nord-Irland fordømte den norske nobelpriskomite som ga fredsprisen til Betty Williams og Mairead Corrigan.

De to nord-irske kvinner som hele det norske folk tiljublet, og som ble mottatt i audiens på slottet, blir av disse aviser betraktet som usle landssvikere, slik Quisling og hans tilhengere i sin tid ble det. I denne forbindelse var det samme presse som foreslo nobelpriskomiteen å tildele Vidkun Quisling fredsprisen post mortem.

Gjennom sin spalte gir Kjell Bækkelund innholdet en annen mening. Han tramper ikke bare i klaveret. Han spiller falsk.

Likevel! Det er ikke bare Kjell Bækkelund som tramper i klaveret. Fra Nord Norge flagret et eksemplar av Nordlandsposten inn i vår redaksjon. Over tre spalter på første side pranget overskriften: «NS-LAG I SALTEN I FULL VIRKSOMHET».

Igjen er «Folk og Land» opphavet til avisens alarmerende oppslag. I reportasjen heter det nemlig at vårt blad gravgivelig skal ha fortalt at det idag eksisterer en organisert NS-bevegelse i Saltendistriktet. Tøys og tull. Les februarnummeret og døm selv.

Det avisen bygger på er vår lille notis om kameratlaget der oppe som ga oss 2400 kroner til en rekke gaveabonnenter.

Og et kameratlag er ikke det samme som noen organisert NS-bevegelse. Kameratlaget som er sprunget ut fra okkupasjonstidens fellesskap og senere fra samholdet i norske konsentrasjonsleirer finner vi overalt i landet. Naturlig nok.

Selv tilhører vi kameratlaget Joker. En bridgeklubb bestående av tyve forhenværende fanger fra Ilebu, Espeland og Skulstadmo. Vi både synger og taler. To ganger har vi også sendt bidrag til «Folk og Land».

Derfor betrakter vi oss ikke som noen organisert NS-bevegelse.

Grunnen er kanskje at vi ikke spiser klippfisk på gammel-måten, noe Nordlandsposten mener er fellende for kameratlaget i Salten.

Vi liker ikke klippfisk.

Russifiseringen . . .

(forts. fra side 1)

ikke vil bruke russisk. Ved universitetet tar man f. eks. ikke imot avhandlinger som er skrevet på andre språk og gir den hyklerske begrunnelse at det

skjer for å «lette den vitenskapelige forbindelse med utlandet».

Et annet trekk er russifiseringen av byenes gatenavn. I Tallin er f. eks. et stort antall russere hedret med å få gater opkalt etter seg, til tross for at de fleste av dem er totalt ukjente for det estniske folk.

TILFELDIG — OG EVIGVARENDE SAMFUNNSSTRAFF?

I Morgenbladet for 15. mars fant vi følgende:

Det er et faktum at tidligere NS-medlemmer, passive sådanne, som kun var «papir-medlemmer» og ikke dømt for noe kriminelt hverken før, under eller etter medlemskapet, — ikke blir uttatt som doms-menn (eller domskvinner) i rettssaker.

Det er mange som spør om

dette er rene tilfeldigheter, eller at våre myndigheter en gang for alle har bestemt at et slikt papir-medlem for rundt tretti år siden, er uverdigg i denne rettsforbindelse.

Som kjent har det i de senere år sittet personer i landets øverste forsamling, Stortinget, — som har vært «mer» enn passive NS-medlemmer, som var aktive under krigen og «nyordningen».

Derfor kan det synes eien-dommelig at et tidligere NS-medlem som har alle borgerlige rettigheter, skal være mindreverdige som domsmenn . . . Kan man gjennom avisen få et svar fra våre justismyndigheter? Det er svært mange som ønsker å få belyst denne saken: Skal de «små» henge evig, skal de evig brennmerkes?

Ola B. Hovengen

Trygdedøden innhenter alkoholikerne

For en måned siden traff vi ham i Storgaten. I Oslo sentrum. Utenfor vinmonopolet.

Viftende med en stor konvolutt kom han imot oss.

«Virru låne meg 60 kroner? Te' ei halv Brandy. Garantert tilbakebetaling om ei time. Se her.»

Dermed tok han frem brevet og ba oss lese.

Det var fra Trygdekontoen som kunne fortelle at han var innvilget uføretrygd. Utbetaling fra søknadsdato.

Beløpet var på 70 000 kroner, netto, etter at sosialen hadde trukket enkelte poster.

Men hvorfor henter du ikke pengene med en gang? spurte vi. Da vil du jo kunne kjøpe opptil flere flasker Brandy. Og du slipper noe lån.

«Stemmer, men je, må ha ei oppstiver før jeg går dit. Nervøs, skjønner'u vel.»

Vi kjente mannen fra tidligere. I unge år hadde han vært en dugelig skogsarbeider, populær på bygda og den reneste Don Juan på dansefestene i ungdoms-huset.

Men byen trakk. Han fikk jobb på kaien. Og i mangel av botilbud tok han inn på herberget. Hvor han ble gjort delaktig i trygde-Norges mange muligheter.

Først og fremst måtte han slutte å arbeide.

Siden gikk det glatt. Han fikk øyeblikkelig sosialtrygd og rekvisisjon til fast herbergenseng.

Som UFA-gutt (UFA: uten fast arbeide) ble han godtatt av de andre herbergister, og som

skikken er ble han døpt over en flaske «rødt» (rødt: rødsprit) Han fikk klengenavnet Hegger'n og ble en av de «evige vandre-re» på byen. Alltid i følge med «Sing Sing» og «Prompen». Sammen trakk de opp på kladden for å få utbetalt uketrygden, sammen søkte de seg inn på kurstedet for å oppnå poeng til uføretrygden og sammen krøp de alltid inn i same politibil for å bli kjørt til soning på Bajer'n. (Bajern: Oslo kretsfengsel).

Livets største lykke opplevet de da Oslo kommune tildelte dem kollektiv-leilighet på Haugestua. Med toppmøbler, farge-fjernsyn og moderne kjøkken-utstyr.

Det måtte jo gå galt. Først solgte de farvefjernsynet. Senere gikk kjøleskapet og gulvteppet. For pengene kjøpte de øl. Øl i massevis. Som ble gjemt i kott og klesskap.

Selvsagt ble det oppdaget at kommunens eiendeler var fjernet fra leiligheten. De fikk advarsel. Og nytt farvefjernsyn og kjøleskap. Som igjen ble solgt på byen.

Da «Sing Sing» og «Prompen» fikk uførhetstrygd ble den feiret med heisatur til København. «Hegger'n» var selvsagt med. I løpet av seks dager festet de bort tredve tusen kroner. Men hadde ennu igjen et par tusenlapper da de kom tilbake til «tigerstaden». De pengene gikk med til kondensfjerner og «Rødt». Herbergistenes spesial-coctail.

I to uker varte festlighetene. Inntil «Sing Sing» og «Prompen» ikke klarte mere. De stupte

rett og slett, og ble liggende.

«Hegger'n» var den eneste som troppet opp i begravelsen. Men det var kommet fin krans fra sosialen. «Minnet lever», sto det på kransbåndet.

Det var noen dager etter begravelsen vi møtte «Hegger'n» i Storgaten. Med brevet fra Trygdekontoen. Og med spørsmålet om et kortsiktig lån.

«Nervøs, skjønner'u vel,» sa han. «Alle gutta som får uføretrygda kreperer sånn plutselig. Tåler ikke alle disse penga, forstår'u. Drekker seg ihjel.

Og nå er det altså din tur? «Ja, jeg er styggelig redd for det. Men det er vel slik kommune og stat vil ha det. Fin-fin måte å utrydde oss på. Og i lengden blir det vel billigere enn Oppstad tvangsarbeidshus.

«Hegger'n» fikk lånet. Etterpå hentet han sine 70 000 kroner på Trygdekontoen.

Han døde plutselig for noen dager siden. Av alkohol-misbruk, skrev sosialkontoret i sin rapport.

Av statens trygdemisbruk, sier vi.

FOLK og LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen
4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren trefes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltelem. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Vikings Boktrykkeri, Oslo

Tonen som . . .

(forts. fra side 4)

folk enn de som selv har stått ved arbeidsbenkene. Det er selvheldsens triumf.

Ingen er så snobbet som

«1. mai-folket», som er kommet til pengemakten. (Men ikke til åndsmakten). De har sikkert selv møtt et slikt vesen som utfolder seg i sin begeistring over bilen, men ser med dulgt forakt på en professor med knær i buksen.

. . . jr.